

Slávnosť Zoslania Ducha Svätého

Komentár na slávnosť Zoslania Ducha Svätého. „Učeníci boli zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: Pokoj vám!“ Keď objavujeme svoje poslanie alebo sa stretávame s ťažkosťami, prosme Ducha Svätého, aby sme prežili nové Turíce.

Evanjelium (Jn 20, 19-23)

Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými

dverami, prišiel Ježiš, stal si
doprostred a povedal im:

„Pokoj vám!“

Ako to povedal, ukázal im ruky a
bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli
Pána. A znova im povedal:

„Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj
ja posielam vás.“

Keď to povedal, dýchol na nich a
hovoril im:

„Prijmite Ducha Svätého. Komu
odpustíte hriechy, budú mu
odpustené, komu ich zadržíte, budú
zadržané.“

.....

Komentár

Prišli Turíce: slávnosť Ducha Svätého
par excellence. Dnes tretia Osoba
Svätej Trojice, božská Osoba, ktorá

tichým a diskretným spôsobom vykonáva svoju posväcujúcu úlohu, vychádza na povrch celou silou svojej moci, aby nám pripomenula, že je to On – Duch Svätý –, kto tvorí Cirkev.

Scéna, ktorú nám predstavuje Jánovo evanjelium, je paradoxná.

Nachádzame sa v šere Veľkonočnej nedele. Zo správ štyroch evanjelistov vieme, že ten deň bol búrlivý:

príchody a odchody od hrobu, ľudia tvrdiaci, že videli Pána, tí z Emauz odchádzajúci vyprahnutí a vracajúci sa radostní, plač, objatia, údiv. A predovšetkým radosť, veľa radosti.

Svedectvá – Magdaléna, Peter, Kleopas – stačia na to, aby neveriaci učeníci prinajmenšom zapochybovali o svojej nevere.

A predsa teraz nachádzame týchto ľudí uzavretých v strachu.

Dejiny ľudstva sa navždy zmenili: Kristus vstal z mŕtvych. Zmena, ktorá

sa mala udiať v apoštoloch, však ešte len mala nastať: stále si uchovávali zvyšky toho strachu, ktorý ich prinútil opustiť ho na Golgote. Chvejú sa pri pomyslení, že ich čaká rovnaký osud.

A tak zatiaľ čo sa tieto pocity miešajú v srdciach tých, ktorých miluje, Vzkriesený Ježiš sa zjavuje uprostred nich.

Pre náš kresťanský život je veľmi dôležité, aby sme venovali veľkú pozornosť Pánovým gestám. Najmä táto scéna je kľúčom k pochopeniu toho, ako Boh reaguje na naše obavy, ktoré sú často prekážkou, ktorá nám bráni odpovedať na jeho milosť.

Ježiš robí štyri veci: dáva im pokoj, žiada ich, aby pozdvihli oči a kontemplovali jeho rany, dáva im poslanie a s ním aj možnosť odpúšťať hriechy.

Je úžasné vidieť, ako Pán odpovedá na strach: povolaním. Božie povolanie, ktoré vždy obsahuje zmysel pre poslanie, je samo osebe odpoveďou na naše vlastné slabosti a zbabelosť.

Ježiš nečaká, kým sa jeho apoštoli stanú odvážnymi mužmi, a potom ich vyšle. Posiela ich práve vtedy, keď sú vystrašení: ich pokoj a sila totiž nebudú prameniť z ľudských kvalít alebo priaznivých okolností. Budú pochádzať z Ducha Svätého, ktorého v tej chvíli dostanú.

Cirkev bola stvorená, je tvorená a bude tvorená pôsobením Parakléta. Našou úlohou nie je nič iné ako nechať sa Ním viesť. Preto tu nie je miesto pre prekážky ani pre ješitnosť, malichernosť.

Odvtedy sa život apoštolov zhrnie do toho, že všade budú hlásať, že Ježiš je Pán. Ale ako hovorí svätý Pavol v druhom čítaní, aby sme to mohli

potvrdiť, potrebujeme Ducha Svätého (1 Kor 12, 3). Bez pomoci tretej Osoby Najsvätejšej Trojice nemôžeme urobiť ani jeden krok v duchovnom živote, dokonca ani ten najjednoduchší. Preto v sekvencii pred ohlasovaním evanjelia v dnešnej svätej Omši sa modlíme: „Bez pomocnej milosti človek žije v hriešnosti, nie je v ňom nič dobrého“.

Táto slávnosť je nádhernou príležitosťou modliť sa vo viere za obnovu nášho duchovného života a prihovárať sa za kresťanov na celom svete. Svätý Ján XXIII. pri zvolávaní Druhého vatikánskeho koncilu žiadal o modlitby za to, čo nazval „novými Turícami“ v Cirkvi. Tento výraz, nové Turíce, by mohol poslúžiť ako každodenná túžba, ktorá udáva tempo nášho stýkania sa s Duchom Svätým.

V tomto smere sa môžeme obrátiť na Máriu, nenahraditeľnú protagonistku

toho, čo dnes slávime, aby sme sa od nej naučili hovoriť „nech sa stane“ na každý podnet Ducha Svätého. Aj Panna Mária bola znepokojená prítomnosťou a zvestovaním anjela (porov. Lk 1, 29). Svoju reakciu však nezakladala na znepokojení, ktoré pociťovala: vychádzala z istoty, že to bol Boh, kto ju volal.

Takto je tvorená Cirkev, takto sa správali svätí a takto Duch Svätý očakáva, že budeme žiť aj my. Sami nemôžeme, ale s ním môžeme.

Luis Miguel Bravo Álvarez //
Rene Bohmer - Unsplash